

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА у месецу марту 1908. год.

Према званичним извештајима окружних начелстава и Управе града Београда у току месеца марта извршено је у Србији:

1. Убистава	25
2. Нехотичних убистава	4
3. Детоубистава	1
4. Покушаја убистава	21
5. Разбојништва	6
6. Тешких телесних повреда	14
7. Паљевина	52
8. Опасних крађа	221
9. Злонамерних поништаја туђих ствари	22

Од изложених дела пронађено је:

Убистава	23	или	92%
Нехотичних убистава	4	»	100%
Детоубистава	1	»	100%
Покушаја убистава	19	»	90.5%
Разбојништва	6	»	100%
Тешких телесних повреда	14	»	100%
Паљевина	3	»	5.7%
Опасних крађа	59	»	26.7%
Злонамерних поништаја туђих ствари	8	»	36%

Највећи број убистава извршен је помоћу *ватреног оружја* (13), затим помоћу *оштрог* (6), помоћу *тупог* (5), и *дављењем* (1).

Узроци са којих су ова убиства извршена леже: у *међусобној свађи* за 13 случаја, у *освети* за 5, у *користољубљу* за 2, у *домаћој распри* за 2, и у *нужној одбрани* за 2. За један случај узрок је непознат.

Посматрана према местима у којима су извршена изложена убиства јављају се: у срезу јабланичком 3 (1 непронађено), и по 1 у срезовима: оба посавска, ваљевском, подгорском, колубарском округа ваљевског, тамнавском, гужанском,

јасеничком округа крагујевачког, беличком, азбуковачком, поцерском, љубињском, подунавском, зајечарском, добричком (непронађено), прокупачком, пожешком, ужичком, моравичком и у варошима: Нишу, Ужицу и Београду.

Детоубиства су извршена по 1 у срезовима: крагујевачком, азбуковачком, ариљском и жичком.

Једно *нехотично убиство* извршено је у срезу лепеничком.

Покушаји убистава извршени су: у срезу јабланичком 2 (1 непронађен), у срезу гужанском 2, у срезу мачванском 2, у срезу хомољском 2, у срезу моравском округа пожаревачког 2, и по 1 у срезовима: тамнавском, трстеничком, темнињском, левачком, алексиначком, млавском, љубињском (непронађен), подунавском, јасеничком округа смедеревског, добричком и у вароши Ужицу.

Скоро сва ова дела извршена су у међусобној свађи и освети.

Разбојништва су извршена по 1 у срезовима: пчињском, трстеничком, лужничком, таковском, качерском и орашском.

Тешке телесне повреде извршене су: у срезу нишком 2, и по 1 у срезовима: космајском, грочанском, колубарском округа ваљевског, власотиначком, јабланичком, кључком, бањском, млавском, бољевачком, црногорском, моравичком и у вароши Смедереву.

Паљевине су извршене: у срезу зајечарском 5, у срезу драгачевском 4 (1 пронађена), у срезу трстеничком 3, у срезу подунавском 3, у срезу грочанском 2, у срезу јабланичком 2, у срезу лепеничком 2, у срезу јадранском 2, у срезу хомољском 2 (1 пронађена), у срезу звишском 2, у срезу рамском 2, у срезу бољевачком 2, и по 1 у срезовима: тамнавском, власотиначком, пољаничком, гужанском, крагујевачком, копаоничком, расинском, беличком (пронађена), ресавском, деспотовачком, нишком, нишавском, посаво-тамнавском, пожаревачком, млавском, орашском, тимочком, прокупачком, црногорском, пожешком, и у вароши Пироту.

Вредност свих ових паљевина износи око 7.950 динара.

Опасне крађе извршене су: у вароши Београду 13 (3 пронађене), у срезу подунавском 9 (2 пронађене), у срезу зајечарском 9 (4 пронађене), у срезу гужанском 8 (1 пронађена), у срезу жичком 8 (2 пронађене), у срезу тамнавском 7 (1 пронађена), у срезу млавском 7 (2 пронађене), у срезу јасеничком округа смедеревског 7 (4 пронађене), у срезу косаничком 7, у срезу космајском 6 (2 пронађене), у срезу ресавском 6, у вароши Пожаревцу 6 (5 пронађених), у срезу рамском 6, у срезу прокупачком 6 (1 пронађена), у срезу лепеничком 5, у срезу беличком 5, у вароши Нишу 5 (2 пронађене), у вароши Шацу 5, у срезу љубињском 5, у срезу власотиначком 4 (3 пронађене), у срезу звишском 4 (1 пронађена), у срезу врачарском 3, у срезу грочанском 3, у срезу подгорском 3 (1 пронађена), у срезу јабланичком 3 (1 пронађена), у срезу лесковачком 3 (1 пронађена), у срезу јасеничком округа крагујевачког 3, у срезу неготинском 3, у срезу параћинском 3, у срезу посаво-тамнавском 3, у срезу рађевском 3 (1 пронађена), у срезу моравском округа пожаревачког 3 (све пронађене), у срезу голу-бачком 3, у срезу орашском 3 (1 пронађена), у вароши Чачку 3, у срезу колубарском округа београдског 2, у срезу посавском округа ваљевског 2 (обе пронађене), у срезу колубарском округа ваљевског 2 (1 пронађена), у срезу пчињском 2 (1 пронађена), у срезу крагујевачком 2 (1 пронађена), у срезу деспотовачком 2 (1 пронађена), у срезу алексиначком 2 (1 пронађена), у срезу бањском 2, у срезу мачванском 2 (обе пронађене), у срезу хомољском 2 (1 пронађена), у срезу бољевачком 2, и по 1 у срезовима: посавском округа београдског (пронађена), ваљевском (пронађена), трстеничком, темнињском, сврљишском, азбуковачком, јадранском, поцерском (пронађена), пожаревачком, таковском (пронађена), качерском (пронађена), заглавском (пронађена), добричком, црногорском, моравичком,

драгачевском и у варошима: Крушевцу, Смедереву (пронађена) и Ужицу (пронађена).

Вредност свих ових крађа износи око 21.990 динара.

Злонамерних поништаја туђих ствари било је: у срезу власотиначком 2, у срезу левачком 2 (1 пронађен), у вароши Пожаревцу 2, у срезу таковском, 2 (оба пронађена), у срезу прокупачком 2 (1 пронађен) и по 1 у срезовима: колубарском округа ваљевског (пронађен), крагујевачком, расинском, копаоничком, третеничком, беличком, сврљашком, посаво-танавском, подунавском (пронађен), орашчком, моравичком (пронађен) и у вароши Зајечару (пронађен).

Вредност уништених ствари износи око 2.300 динара.

Поред изложених дела у току месеца марта извршено је још у Србији и 20 самоубиства, и то: у вароши Београду 5, у срезу јабланичком 3, у оба јасеничка по 2, и по 1 у срезовима: посавском округа ваљевског, параћинском, хољском, рамском, бољевачком, моравичком, студеничком и у вароши Пожаревцу.

Ова самоубиства извршена су: вешањем 8, ватреним оружјем 7, оштрим 2, угушивањем 1, тровањем 1 и даљењем у води 1, а узроци њиховом извршењу леже: у душевном расстројству за 7 случаја, у болести за 3, у домаћој расири за 2, у страху од казне за 1, у стиду за 1, у жалости за 1, и у очајању за 1. За четири случаја узроци су непознати.

Покушаји самоубиства извршени су: у срезу лепеничком 1 и у вароши Београ-

ду 2 — тровањем, а узроци њиховом извршењу леже у рђавом материјалном стању за 2 случаја и у грижи савести за 1.

Општи преглед до сада изложених дела овакав је:

Текући број	О К Р У З И	О П Ш Т И П Р Е Г Л Е Д											
		Убиства	Детубиства	Нехотична убиства	Покушаји убиства	Разбојништва	Смовања	Тешке телесне повреде	Цаљеване	Опасне крађе	Злонамерни поништаји туђих ствари	Самоубиства	Покушаји самоубиства
1	Округ београдски	1	—	—	—	—	—	2	2	15	—	—	—
2	« ваљевски	5	—	—	1	—	—	1	1	15	1	1	—
3	« врањски	3	—	—	2	1	—	2	4	12	2	3	—
4	« крагујевачки	2	1	1	2	—	—	—	4	18	1	2	1
5	« крајински	—	—	—	—	—	—	1	—	3	—	—	—
6	« крушевачки	—	—	—	1	1	—	—	5	2	3	—	—
7	« моравски	1	—	—	2	—	—	—	3	17	3	1	—
8	« нишки	1	—	—	1	—	—	3	1	10	1	—	—
9	« пиротски	—	—	—	—	1	—	—	2	—	—	—	—
10	« подрински	2	1	—	2	—	—	—	3	16	1	—	—
11	« пожаревачки	—	—	—	5	—	—	1	8	32	2	3	—
12	« руднички	1	—	—	1	2	—	—	—	7	2	—	—
13	« смедеревски	1	—	—	2	1	—	1	4	20	2	2	—
14	« тимочки	1	—	—	—	—	—	1	8	12	1	1	—
15	« топлички	2	—	—	1	—	—	—	1	14	2	—	—
16	« ужички	3	1	—	1	—	—	1	2	2	—	—	—
17	« чачански	1	1	—	—	—	—	1	4	13	1	2	—
18	Управа града Београда	1	—	—	—	—	—	—	—	13	—	5	2
	Свега:	25	4	1	21	6	—	14	52	221	22	20	3

Из канцеларије Антропометријско - Полицијског Одељења Министарства Унутрашњих Дела, 4. маја 1908. године АБр. 491. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Али ако се истрагом утврди, да је окривљени тражио прилику и средства, да изврши кривично дело, или да се старао уклонити препреке, које су извршењу дела стајале на путу, онда се има узети да је он о својој радњи и њеним последицама размишљао и да их је хтео, па да је и са злом намером радио, осим ако се не би у истрази нашле неке нарочите околности и односи, по којима би се с основном могло држати, да је имао какву другу намеру (други одељак § 228).

§ 26.

Порицање признања.¹

Често се дешавају случајеви, да оптужени са разних узрока пориче признање које има све услове потребне по закону тако, да би се он на основу њега могао осудити. То признање у главном може бити двојак: или 1. оптужени пориче цело признање, или 2. он пориче само извесне делове признања.

У првом случају, т. ј. кад оптужени пориче цело признање, снабдевено свима захтевима за потпун доказ, важи као

правило, да доцније једнострано, голо, само у корист оптуженог учињено порицање не може да поништи доказну вредност ранијем признању. Јер, као што ни голо и једнострано признање не може имати доказне вредности, тако исто не може је имати ни изјава, коју оптужени у своју корист даје, а још мање може имати доказне вредности порицање којим се хоће да уништи један већ добијени доказ.

Другаче, међутим, стоји ствар, кад оптужени поричући одмах даје и разлоге са којих је раније лажно признао, или кад наводи такве основе, којима поткрепљује своје порицање и којима се истинитост ранијег признања доводи у сумњу. У оваком случају признању не одузима доказну снагу нити га слаби порицање као такво, већ основи који говоре против вероватноће признања. Порицањем се иде на то, да се покаже, да ранијем признању, коме се веровало, недостају извесни законски захтеви, за које се раније погрешно мислило да их има, и да сад постоје чињенице, на основу којих, да су раније биле познате, не би се могло узети да постоји признање са доказном вредности. Основи са којих се може да обори раније учињено признање, могу се, према § 227, односити или на узрок, са кога је признање пређе лажно учињено, или се могу односити на друге околности (опстојатељства), која истинитост пређе учињеног признања са основном у сумњу доводе. О томе, кад ће наступити један а кад други случај, не може се поставити опште правило, већ то зависи од појединог конкретног случаја и од појединих основа. Исто се тако не даду набројати ни сви основи које оптужени у порицању може да наведе ради обарања свог ранијег признања, али се ипак, примера ради, могу поменути ови:

¹) Kitha, Beweislehre 98—106; Mittermaier, Beweislehre 279—287; Rulf, Commentar II 77—79.

1. Оптужени наводи чињенице, којима тврди да кривично дело, које је раније признао, није никако ни извршено, н. пр. наводи сведоке који су видели онога после времена кад је он признао да је извршио убиство.

2. Оптужени наводи чињенице којима тврди да он није извршио кривично дело или да га није могао извршити, н. пр. доказује *alibi*.

3. Оптужени тврди да је лажно признао услед физичког или психичког мучења, и да је у признању гледао једино средство да се ослободи мука.

4. Оптужени тврди да је услед заблуде или пометње у којој се налазио учинио лажно признање, н. пр. да је признао за то, што је обмањиван да неће бити кажњен ако призна, итд.

Да би основи, које оптужени у порицању наводи, могли уништити или ослабити његово признање, морају се они, на првом месту, доказати т. ј. мора се утврдити да ти основи постоје. У томе циљу дужан је истражник, ако је порицање учињено још у генералној истрази, или председник суда, ако је порицање учињено на главном претресу, да нареди да се сви ти основи прикупе. Ако је то немогуће учинити на истом главном претресу, онда се он има одложити и за идући се имају позвати сведоци, на које се оптужени позвао за доказ свога тврђења. Ако оптужени нарочито наводи као узрок порицању то, да су у истрази употребљавана недопуштена средства, онда је суд дужан, поред остале истраге, да испита деловођу и грађане који су испиту присуствовали. Ако би, пак, обвинени у генералној истрази са овога узрока порицао своје признање, онда истрагу о томе, да ли је то истина или не, има да води други истражник, по што се први јавља као заинтересован. Није потребно да се основи за порицање потпуно докажу, већ је довољно да се они доведу и само до вероватноће. То се види из § 227 у коме се вели „ако би оптужени *вероватне узроке* навео.... који истинитост пређе учињеног признања са основом у сумњу доводе.“

Поред тога, што основ за порицање мора бити истинит или вероватан, потребно је, на другом месту, оценити, да ли је тај основ могао да наведе оптуженог на лажно признање, н. пр. да ли је претња, ако је она у конкретном случају основ, могла оптуженог с погледом на његову индивидуалност, навести на лажно признање.

У другом случају, т. ј. кад оптужени пориче само поједине делове свога признања, треба обратити пажњу на ово: 1. да ли он пориче чињенице, које у себи садрже битна обележја признатог кривичног дела тако, да отпада цело кривично дело, ако се једна таква чињеница не сматра више доказаном, н. пр. жена, која је признала детоубиство порече признату битну чињеницу да је дете живело. У таквом случају има се сматрати као да је поречено цело признање, па се према томе има и оцењивати порицање. 2. Оптужени може порицати чињенице, које заснивају већи степен кажњивости, н. пр. он пориче околност да је ствари узео употребом силе, т. ј. пориче разбојнички начин узимања онда он може одговарати само за оно кривично дело које образују признате чињенице, претпостављајући да је основ за порицање доказан или доведен до вероватноће. Он би, дакле, у наведеном примеру одговарао за крађу а не за разбојништво. Ако, међутим, остале признате чињенице не могу дати ни једно кривично дело, онда се има сматрати као да је цело признање поречено. 3. Оптужени може порицати незнатне чињенице, т. ј. чињенице које не долазе у биће кривичног дела, н. пр. пориче број повреда, време извршења дела и т.

д. У таквим случајевима се порицање има узети да је без значаја.

ГЛАВА ЧЕТВРТА СВЕДОЦБА СВЕДОКА ¹⁾

§ 27.

Појам сведоцбе сведока.

Сведоцба је изјава једног лица, које није процесни субјекат, дата истражнику или суду о чулном опажању какве чињенице, по правилу из прошлости, која има правног значаја за кривично дело као предмет конкретног кривичноправног спора и то у циљу доказа те чињенице. Лице, које овакву изјаву даје, зове се сведок.

Сведоцба сведока је и најбоље и најчешће доказно средство, те је стога потребно детаљно излагање његовог појма. Анализирањем постављене дефиниције добије се ово:

1. *Сведоцба је изјава*, која је по правилу усмена, а само по изузетку писмена. Пошто изјава мора бити учињена речима, то није сведоцба она изјава, која је учињена покретима тела, или другим знацима.

2. *Сведоцба је изјава о чулном опажању какве важне чињенице, која је по правилу из прошлости.*

Предмет су сведоцбе, према овоме, чињенице, које су од важности за решење кривичноправног спора. Тако одређује и наш законодавац, који сведоцбом сматра „свако извешће о околностима учињеног казнивог дела, или о лицима које су у томе учествовала или о њиховом одношењу к делу, или делом повређеног или оштећеног лица (§ 89)“. Чињеница, која се ни у колико не односи на кривично дело, и којом се ни непосредно ни посредно не може утврђивати ниједан елемент конкретног кривичног дела, не може бити ни предмет сведоцбе.

Чињенице, које су предмет сведоцбе, припадају прошлости а не садашњости. Садашње се чињенице доказују увиђајем или вештачким мишљењем (§§ 54 и 55 кр. п.), а не сведоцбом. У овоме се нарочито и огледа разлика између сведока и вештака (раније страна 174) у законодавствима с теоријом законских принудних доказа, док законодавства с теоријом слободног судијског уверења остављају судији потпуну слободу у избору доказних средстава за све чињенице, те се стога и садашње могу сведоцбама доказивати.

Изјава о важним чињеницама мора бити дата на основу чулног опажања, т. ј. сведок је морао својим чулима опазити чињенице о којима сведочи. Према томе, о сведоцби се може говорити само тако, ако је сведок био у могућности да нешто чулима опазе и ако је био способан да то опажање запамти и искаже.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић.

¹⁾ *Jenul*, Das öster. Criminalrecht IV 37 и даље; *Kitka*, Thatbestand 88—200; *Iseru*, Beweislehre 112—266; *Mittermaier*, Beweislehre 288—374; *Rulf*, Commentar I 203—232, II 85—115; *Zachariae*, Handbuch II 181—216, 439—496; *Meyer*, у Н. Н. I 265—300; *Mayer*, Commentar I 499—634; *Glaser*, Handbuch I 458—598; *Iseru*, Beiträge zur Lehre vom Beweis 194—266; v. *Kries*, Lehrbuch 348—330; *Ullmann*, Lehrbuch 355—376; *Birkmeyer*, Lehrbuch 419—443; *Löwe*, Commentar 279—333; *П. Савић*, Теорија доказа 245—335.

ПРИЈАВЉИВАЊЕ СТАНОВНИШТВА

КОД ПОЛИЦИЈСКИХ И ОПШТИНСКИХ
ВЛАСТИ

(НАСТАВАК)

Види се из тога што је у 1902. год. послала једног писара Управе града Београда у Париз на шестомесечно одсуство ради специјалног студирања одељења за пријављивање становништва и тајне полиције.

Дотични чиновник одужио се постављеној му обавези на тај начин што је министарству послао извештај о том одељењу у непуном табаку, на чему се тај покушај и свршио. Разуме се да се није могао очекивати успех од таквог корака када је изаслани кандидат упућен, да ту полицајску грану студира у полицији где тога одељења и нема организованог у оном смислу, како је за наше прилике потребно као што смо и напред нагласили.

Не знамо из каквих се разлога писац дотакао и Француске, кад и сам признаје да се са овим одељењем у Француској није непосредно и детаљно упознао, али кад је то већ учинио није требао бити толико тенденциозан и пристрасан да овоме одељењу у Француској претпостави систем пријављивања у Немачкој.

Да би г. Лазаревић могао правити поређење између одељења за пријаву становништва у Немачкој и Француској на првом месту, неопходно је потребно, да је детаљно упознат са обадве установе, и тек у том случају могао би дати своје мишљење о томе: које је одељење боље, практичније, и које са више успеха одговара својој задатку, па према томе да оцени, које би од њих, према нашим локалним приликама, требало код нас у Београду организовати.

Поводом овога, ми ћемо овде у кратко, изложити главне принципе на којима је ово одељење организовано у Паризу и показати како оно функционише у толико у колико је потребно да би читаоци уочили разлику између овог одељења у Паризу, и оних у варошима Немачке, и да би, према томе, могли беспристрасно оценити, који би систем пријављивања, према нашим локалним приликама, требало код нас усвојити.

У Паризу постоји одељење за пријаву становништва под називом *Brigade des garnis*, и саставни је део париске префектуре.

У том се одељењу чува и сређује алфаветично и по хронолошком реду сав пријавни материјал, који се прикупља на начин који ћемо мало даље изложити, примају потернице од осталих полицијских одељења и разних надлештава и т. д.

Пошто законодавна власт у Француској није у кривичном закону усвојила принцип генералног пријављивања становништва већ парцијалног, то дужност пријављивања важи само за она лица — дило да су ова странци или француски грађани — која ма и једну ноћ одседну или преноће по хотелима, механима и становима са намештајем (становима за самце како се код нас називају.)

Сва друга лица не морају се пријављивати.

Довољно је и ово па да се одмах запази колико Французи воде рачуна о индивидуалној слободи грађана, пошто нису законом усвојили принцип општег пријављивања као што је то у варошима Немачке.

Сваки хотелијер, механџија и лице, које издаје под закуп собе са намештајем, дужан је да има регистар, у који ће уписивати име, презиме, занимање, домицил, дан доласка и одласка сваког лица, које је у њиховим локалимa преноћило.

Овај регистар мора бити прошивен и потврђен од стране надлежног комесара кварта у чијем рејону дотични издавач станова станује.

По закону регистар се мора поднети на увиђај сваком представнику полицијске или општинске власти кад овај то буде затражио, а на крају сваког месеца подноси се ради визуирања надлежном комесару кварта.

Колико је париска полиција толерантна и пажљива према својим грађанима види се из тог факта: што хотелијери, механџије, и лица која издају под закуп станове са намештајем, не морају поред регистра за уписивање путника, да попуњавају пријавне и одјавне листе и да их лично или преко своје послуге носе у одељење, већ то чине сами агенти одељења „Гарни“, који по дужности сваког дана, сваки у свом реону, обилазе све хотеле, механе и станове са намештајем, ревидирају регистре путника и из ових узимају потребне податке за лица, која су у овим локалимa преноћила, и пошто сами попуне листе предају их пријав. одељењу.

На овај начин полиција не малтретира и не киши своје грађане попуњавањем и шиљањем пријавних и одјавних листа, а у исто време, као модерна полиција, на посредан начин, преко својих агената, сазнаје од издавача станова и портира да ли је лице, које је у тим локалимa одседло, ма у ком погледу сумњиво, и према томе предузима потребне мере да се што детаљније увери о прошлости дотичног лица као и о намери његовог доласка у Париз, па се према прибављеним подацима одређује како даље да поступи са овим лицем.

Пошто сваки од ових агената одељења „Гарни“ има свој стални рејон који годинама обилази, у коме је стекао огромна познанства и везе, онда је лако појмити колико користи може полиција, као установе за стицање личне и имовне сигурности грађана и јавног поретка, имати од оваквог начина прикупљања пријавног материјала.

Поред овога, ово одељење за пријаву становништва води нарочитог рачуна и о издавачима станова са намештајем, хотелијерима и механџијама, и то на тај начин што нико не може обављати ову врсту професије док од одељења не добије нарочиту дозволу за тај посао. Да би се прибавила дозвола мора се поднети молба префектури и уз ову приложити: 1.) крштеница, 2.) уверење о владању и месту становања молиоца, издато од надлежне власти, 3.) извод из судског казиа,

4.) план соба са намештајем, које се намеравају издавати, са тачним означањем њихових димензија, као и број кревета у свакој соби.

Одељење „Гарни“ не издаје никако дозволу сумњивим лицима, ни онима која су позната као неморалног владања, а тако исто ни онима чији локали не одговарају игијенским условима.

Нарочити рачун води се о томе: да висина собе није нижа од 2 м. 50 см.; да на свако лице дође најмање по 14 кубних метара ваздуха; да станови имају потребне вентилације; да собе добијају светлост и ваздух директно; да су камини и ошаци у исправном стању да би се избегли пожари; да су патос, басамаци, и нужници чисти и у исправном стању; да су сви станови увек снабдевени са потребном количином воде за одржавање чистоће самог стана и за потребу лица, која тамо одседају и т. д. Ко се од издавача станова не би тачно придржавао ових игијенских услова томе се дозвола одузима и забрањује даљи рад.

По §-у 475. француског кривичног закона казниће се новчано од шест до десет динара: хотелијери, механџије, издавачи станова са намештајем, који би пропустили да одмах у регистар путника упишу име, презиме, занимање, домицил, дан доласка и одласка сваког лица које је ма и једну ноћ прело у њиховим локалимa, а тако исто и они, који би пропустили, да овај регистар поднесу на увиђај представницима полицијске и општинске власти кад ови то буду захтевали, с тим да су одговорни и за накнаду штете коју би злочинством или преступљењем причинила лица, која су у овим локалимa одседла, па би се истрагом утврдило да их издавачи станова нису правилно уписали у регистар.

Из наведеног текста поменутог законског прописа јасно се види: да је нетачно тврђење писца кад износи да се у Француској једина евиденција, која се тамо води, односи само на странце по хотелима и пансионима, а не и на француске грађане, ма да се писац позива на податке које је непосредно добио од секретара париске префектуре.

Напротив, стоји факт: да и сваки француски грађанин мора бити пријављен, односно уписан у регистар, кад год одседне у какав хотел, механу или стан са намештајем.

Ко би од хотелијера, механџија, и издавача станова са намештајем са знањем под лажним именом уписао у регистар лица, која су у њиховим локалимa одседла, или их у споразуму са овима не уведе у регистар, казни се по француском кривичном закону § 154. најмање са шест дана или највише са три месеца затвора.

Толико о овом одељењу у Француској, а сада да се задржимо на ономе што се износи о раду писца ове критике за време његовог шестомесечног бављења у Паризу ради студирања одељења за пријављивање становништва и тајне полиције.

Не знамо тачно мотив због кога је г. Лазаревићу било потребно да се у овој књизи дотиче и другог, који је на шест

година пре њега, на овом послу радио, осим ако му није стало до рекламе како би више стручне књиге о пријављивању становништва и о уредби о фијакеристима, а да други нису хтели ни могли да само један пун табак у виду извештаја поднесу, пошто не можемо да претпоставимо да је ово учињено из бојазни од конкуренције за оснивање овог одељења, јер је писац ове критике пензионер коме државна служба није једини извор за egzистенцију.

Нетачно је представљено да је послат извештај у једном непуну табак, већ напротив стоји факт: да су извештаји слати сваког месеца, што је било условљено приликом давања одсуства од дужности.

Да је и писац ове критике посетио све главније вароши у Француској и при свакој преписао организацију и функционисање одељења за пријаву становништва, онда би његови извештаји могли изнети и две књиге г. Лазаревићеве.

У осталом, сматрамо, да је споредна ствар, колики су били ти извештаји, већ је претежније питање *какви су били*, јер ако би се, при оцени једног рада овакве природе, узео као критеријум квантитет а не квалитет, онда би и ова књига г. Лазаревића заслужила похвалу и препоруку.

Сад да пређемо на одељак у коме писац износи своје мишљење о томе: која се лица, код нас, имају да пријаве, ко има то да врши, када и на који начин.

Почећемо од стране 120 ове књиге на којој од речи до речи стоји оштампано ово:

„До сада код нас није постојала никоја одредба о томе, која су лица обавезна да се пријављују а која не, те изгледа да су ова лица у Београду дужна да испуњавају ту обавезу. Међутим ми из праксе знамо да то тако не бива, а из раније помњаних одредаба у уређеним полицијама видели смо да од тог правила и код њих има одступања“.

Нема сумње да је ово оригинално мишљење писца, пошто ову опаску није могао претети из извора којима се служио приликом писања ове књиге, већ из своје полицијске праксе, као што и сам признаје.

(наставиће се)

Милутин А. Протић.

БОРБА ПРОТИВ ЗЛОЧИНА

Алберик Ролин,

професор кривич. права на универзитету у Гау.

(НАСТАВАК)

Потребно је, пре свега, имати у виду, да данашња све већа борба у животу за опстанак отежава веома много поправку ослобођених осуђеника. Кад један поштен човек, чија је прошлост беспрекорна, налази данас врло тешко прилику да се ода лукративном раду, шта је онда остало за индивиду-у, која је жигосана судском пресудом, и коју прати срамна прошлост? Ако је још била осуђена за крађу, или у опште за дела из користољубља, предстоји јој борба против страховитих сум-

њицења. Познато је, у осталом, да је поврат највећи код ове врсте злочина и престапа.

„Узалуд се осуђени журно удаљује са позорнице свога првог греха; његова жалосна прошлост уседа у седло иза њега и галопира с њим заједно.“

Додајмо, да је осуђени у затвору, због саме природе ћелијског режима, био упућен да се занима веома простим радovima, који не изискују много вештине и умешности, и да је по изласку из затвора врло често заборавио занат који је раније знао. Мимо овога, ћелијски режим обично га је ослабио; његове физичке силе и његова енергија знатно су опале. И ето, под оваквим се условима једна маса несрећника сваке године враћа друштву с налогом да се добро влада. Свему овоме треба додати још и то да ће они, ако би поново повредили закон, бити брже откривени и ухваћени, но други, пошто су под строгим надзором, а кад изиђу пред суд, чак и за дело за које нису криви, њихова прошлост говори против њих и повећава напачибрчене претпоставке, које би у већини случајева биле недовољне за прву осуду.

Ма како било, рашћење поврата занима данас законодавце свију земаља. Неке од њих, као Белгија и Француска, покушале су да ово зло лече помоћу условне осуде и условног ослобођења. Завођење условног ослобођења, које је данас веома распрострањено, по нашем мишљењу у истини је корисно. Ово се не би могло рећи и за условну осуду која, по нашем мишљењу, неоспорно слаби репресију, и која је код нас усвојена тек после живог отпора мађине, састављене од најодличнијих људи, међу којима се, поред осталих, налазио и Фрере-Орбан.

Није довољно радити само на томе да се смањи поврат. Треба тако исто тежити, у колико је могућно више, да се предупреди прва повреда закона, која је камен темељац поврата. Нико не спори данас дубоку истину оне Монтескијеве опсервације, да на умањење криминалитета много више утиче извесност кажњавања но строгост казне. Ова извесност сведена је данас на минимум. Ако они, које на чињење кажњивих дела побуђује глад, згодна прилика, „какав ђаво“ и т. д. баце поглед на оно што се сад дешава, они ће наћи разлога да не стрепе много од последица прекршеног закона. Они се, пре свега, могу с разлогом надати, да материјална egzистенција повреде неће никад бити констатована, а ако и буде, да се на њих неће посумњати; ако се посумња, да не могу бити осуђени због недовољности доказа, затим да могу побећи и, најзад, да ће, у најгорем случају, после извесног времена бити помиловани. Да видимо шта нам показује белгијска криминална статистика из 1898 год. у погледу најтежих злочина, који се најравносније истражују. Из ње видимо, да је 1898 год. било 14 убистава, које је истрага сматрала као злочине, али за које, као такве, није могла прибавити доказе. У осам од ових убистава, кривци су били *обележени*, али се против њих није могло ништа предузимати због недовољности

доказа. Поред овога, било је још 21 убиство, за које је истрагом утврђено да су злочини. Извршиоци ових злочина или су остали потпуно непознати, или нису могли бити изведени пред суд услед недовољности доказа. Доста је вероватно, да ће ове сразмере бити различите и још жалосније код мање важних дела, која се не истражују са толиком ревносту као убиства.

Не би ли према овоме, било сасвим умесно казати онима, који су на путу да повреде казни законик: „Не само да ви имате великог шанса да избегнете истрагу, осуду и да будете помиловани, већ вам ми отварамо и нове хоризонте. Перспективи помиловања придружује се условно ослобођење, а оној одсуства истраге и осуде — условна осуда“.

И у Сједињеним Северо-Америчким Државама занимају се такође питањем о поврату, и траже да га реше, односно да његовом напретку стају на пут, стварањем истинских завода за поправку (Reformatoires), који су организовани под извршним приликама. Први и најбољи од ових завода јесте онај добро познати под именом „Елмира“, који је основан у Њу-Јорку пре 30 год. Остали етаблисмени ове врсте основани су доцније у Масачуецу, Пансилванји, Индијани и Минезоти. У год. 1893 подигнут је, по одобрењу државе Њу-Јорк, један нов завод за људе у грофовству Улстер. И за женске створени су заводи ове врсте у Худзону, Албијону и Бедфорду. Изгледа, да су Америчани веома задовољни са досадашњим резултатима ових завода.

О организацији ових америчких завода поднето је 1900 год. више разних рапората међународној комисији за казнене заводе. Њима претходи један увод, који је написао комесар Сједињених Држава Баров. У посебним организацијама ових завода има, истина, нешто разноликости, али су главне идеје и принципи свуда исти. Баров их је врло лепо изложио у свом уводу, а Броквеј је допунио овај његов рад једним великим рапортом специјално о заводу Елмири. У овом, иначе одличном рапорту, има, међутим, и неколико заблуда, које ћемо претходно открити.

Нападајући енергично класичну школу пенологије Броквеј тврди, да је по њој циљ казне више испаштање учињене кривице но морална поправка осуђеног. Основна максима ове школе по њему је: „Казнити из принципа, предупредити из гред“.

Ово је огромна заблуда. Класична школа никако не допушта, да социјална власт може кажњавати само да би казнила, и да је циљ кажњавања испаштање кривице. Може се казнити само у друштвеном интересу, ради одржања друштва, па, дакле, и у циљу спречавања повреда казног законика. Али је легитимитет казне, према овој школи, потчињен, поред осталог, још једном услову: он мора бити саобразан правди, мора бити испаштање учињене погрешке, и не прелазити меру моралног и материјалног зла. Правда и нужност бити су основи легитимитета казне по класичној теорији.

Друштво не кажњава да би задовољило принцип испаштања, већ у интересу свога опстанка. Што се тиче поправке злочинца, школа класична признаје да му треба тежити у колико је год то могућно, али она не допушта да се изгуби из вида први и главни циљ казне, који се састоји у застрашењу, а самим тим и у *предупређењу*.

Полазећи од погрешне поставке Броквеј тврди, да класична школа налаже судији неостварљив задатак. Како може суд, са обичном интелигенцијом, одредити тачно дозу испаштања, коју треба досудити кривцу да би се задовољило неодређено Божје испаштање и надокнадила, у исто доба, проузрокована штета друштву. Како он — суд — може познати интимно стање душе окривљеног у моменту изрицања пресуде, и за све време издржавања досуђене казне? Баров се вара. Није никако реч о томе да судија изрекне пресуду, која ће потпуно задовољавати Божју, апсолутну правду. Мера казне, према класичној школи не треба никад да пређе оно што допушта правда; она чак не треба да иде ни до крајње границе онога што је допуштено. Људска правда мора се зауставити чим задовољи потребе друштвеног реда. Још је мање тачно тврђење, да судија треба да се занима стањем душе окривљеног за време његовог затвора. Он има да се занима стањем његове душе у моменту извршења дела. Класична школа може, у осталом, усвојити, са малим модификацијама, чувену Сенекину максиму: *Nemo prudens rini quia peccatum est sed ne peccatur*. Паметан не кажњава само зато што је злочин извршен, већ више с тога да се злочин не врши.

(НАСТАВИКЕ СЕ)

ПОУЧНО - ЗАБАВНИ ДЕО

ЈЕВРЕЈСКА ЛАМПА

(НАСТАВАК)

— Господине Липену, рече Холмс, изашавши најпосле из овог ћутања, ви сувише говорите, и често грешите, кад имате у себи толико поверења, а и због лакоумности.

— Ваше је пребацивање строго.

— Тако сте ми ви, незнајући, баш мало пре дали податке, које сам тражио.

— Како! тражилисте неке податке, а ништа ми не говорите?

— Ниције ми услуге нису потребне. Одавде па за три сахата даћу реч загонетке господину и госпођи од Емблвала. Ово је једини одговор....

Још није довршио ни фразу, а барка одједном потону, са овом двојницом. Одмах по овоме барка се сасвим посуврћена појави на површини воде. Грдна се ларма диже на обалама, после које наста забринута тишина, а за тим се опет зучуше узвици: један се од утопљеника појави.

То беше Шерлок Холмс.

Одличан пливач који пливаше снажним маховима право чамцу Фоланфана.

— Куражно, господине Холмсу, ви кну наредник, ми смо ту, не дајте се.... после ћемо се постарати за њега... ми га држимо, деде... још један напор, господине Холмсу.... ухватите уже...

Енглез се ухвати за пружено му уже. Али, док се пењаше на чамац, један га глас запита:

— Реч загонетке, драги учитељу, па дабоме, добићете је. Чуди ме да је још не познајете, ... Па после? На што ће вам то служити? Тачно је да ће битка бити изгубљена за вас....

На врху доњег дела лађице беше се солидно наместио Арсен Липен и одатле држаше свој говор са свечаним покретима, као да се надаше да ће убедити свога испитивача.

— Упамтите то добро, драги учитељу, ништа се не може урадити, апсолутно ништа.... Ви се налазите у жалосној ситуацији....

Фоланфан га нанишани:

— Предајте се, Липену.

— Ви сте луди, наредниче Фоланфану, ви сте ме прекинули у средини фразе.

Рекох дакле....

— Предајте се, Липену.

— Али Боже мој, наредниче Фоланфану, човек се предаје само кад је у опасности. Ви немате разлога да верујете да сам ја у најмањој опасности!

— Последњи пут, Липену, позивам вас да се предате.

— Наредниче Фоланфану, ви немате апсолутно намере да ме убијете, највише да ме раните, тако се плашите, да вам не побегнем. И ако ме случајно смртносно раните? Не, сетите се само-гриже савести и ваше горке старости!...

Пуцањ одјекну.

Липен посрну, ухвати се моментано за један одломак барке, пусти се и изгуби се изненада.

* * *

Било је управо три сахата, кад су се ови догађаји догодили. У шест сахата тачно, као што је наглашено, Шерлок Холмс у кратким панталонама и тесном капуту, које је одело позајмио од једног гостионичара из Неји, са качкетом на глави и у фланелској кошуљи, украшеној свиленим пругама, уђе у будоар улице Мирило, пошто је претходно саопштио господину и госпођи од Емблвала да жели, да се са њима састане.

Ови га затекше где се шета по соби и изгледаше им у његовој чудноватој тоалети веома комичан тако, да су се једва уздржали да да се не насмеју. Холмс, веома замишљен, погрљен, шеташе се од прозора до врата и од врата до прозора, као каква аутоматска машина, правећи увек исти број корака и окрећући се увек истим правцем.

Холмс одједном застаде, зграби једну слику са стола коју махинално прегледа, па затим опет продужи шетање.

Најпосле стаде пред њих и запита:

— Је ли ту госпођица?

— Да, у бапти, са децом.

— Господине бароне, пошто је овај наш састанак дефинитиван, желео бих да овде буде и госпођица Дмен.

— Да ви случајно...?

— Имајте мало стрпљења, господине. Истина ће се јасно видети из факата, које будем овде изложио, са највећом прецизношћу.

— Нека тако буде: Пристајеш ли Сузано?...

Госпођа од Емблвала оде, али се брзо врати у пратњи госпођице Алисе Дмен. Госпођица, мало блеђа но обично, оста стојећи, нагнувши се на један сто и не тражећи разлог, због кога су је овде довели.

Холмс се направи као да је није видео и окренувши се нагло господину од Емблвала говораше тако, да му нико није могао ништа противречити.

— После неколико дана моје истраге, господине, и ма да су извесни догађаји изменили моментано моје мишљење, ипак ћу вам поновити оно, што сам вам рекао још првога часа: јеврејску је лампу украо неко, који станује у овој кући.

— Име кривца?

— Ја га знам.

— Дакле?

— Моји ће докази бити довољни да то име упознамо.

— Није довољно да га упознамо. Потребно је да нам врати...

— Јеврејску лампу? Код мене је.

— Огрлицу с опалима? Дуванкесу?...

— Огрлицу с опалима, дуванкесу и у спите све што вам је украђено другог пута код мене је.

Холмс је волео овакве сцене и да на овај начин огласи своје победе.

Барон и госпођа изгледаху пренеражени и гледаше га са мирним љубопитством, што је најбоље одавало њихну хвалу.

После овога Холмс исприча детаљно све што је урадио за ова три дана. Холмс каза за проналазак албума, написа на парчету хартије фразу, коју је саставио од исечених слова; за тим исприча потеру за Бресоном од реке Сене и самоубиство овог авантуриста и најпосле борбу, коју је лично имао са Липеном, бродолом барке и нестајање Липена.

Кад је Холмс говор завршио, барон рече тихим гласом:

(наставиће се)

с француског
Милутин Т. Марковић.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

Суд општине вар. Вагрдана, актом својим Бр. 1302, пита:

1. »Између општине багрданске и војштанске протиче река Морава, и како Морава у нас није регулисана, то она сваке године обаљује њиве час овде час

онде. Тако је она дуги низ година односила атар ове општине а оставља атар општине војштанске, те су на тај начин многи сељани остали без њива. Односећи овако атар ове општине, Морава је направила једну криву кружну линију, али прошле године Морава пробије на месту најужем кроз атар војштански и добар део од њиховог атара остане овамо, а тако исто и старо Моравино корито.

Пита се: да ли се сад атар општине багрданске простире до Мораве — до новог корита — или до старог корита „Моравишта“, чији су крајеви суви и обрасли прућем а само средина још пуна воде? Између ове општине и општине војштанске, која је међутим, у срезу ресавском, порађају се сукоби око надлежности на остављеном делу земљишта, за извињање кривица и спорова? Која власт има да реши питање о атару, када су у овоме конкретном случају заинтересоване две општине и два среза?

Даље, да ли општина војштанска има права на половину корита „Моравишта“, и ко има права на другу половину истог корита? Лица, чија су имања била онда до Мораве а сада до њеног старог корита, оспоравају то право општини и полажу право до половине корита, оснивајући своје право на томе, што им је вода носила раније земљу а сад, веле, да имају права да тај губитак накнаде из тога корита у оној ширини, како коме њива засеца? Овако су исто урадила и приватна лица са војштанске стране? А како у старом кориту, званом „Моравишту“, има средином још воде и ова вода неће усанути још за дуги низ година, јер се Морава за време свога надоласка излива и пуни корито, то у овоме „Моравишту“ стално има и доста рибе, онда ко има права на риболов, да ли општина багрданска или приватна лица, која полажу право на корито, звани „увраташи“, јер они оспоравају општини право и на риболов и пуштају аласе, те хватају рибу и са њима деле, а општини не дају ништа? Како има општина у овоме случају да се креће?

2. Села Багрдан и Копривница, прво општина багрданска срез и округ крагујевачки а друго срез белички, окр. моравски 1881. год. групишу се у једно и добију назив Багрдан, но под условом да свако село своју утрину ужива. Копривница је своју утрину поделила сељанима још пре свога ступања у Багрдан, а село Багрдан добило је већи део утрине доцније, јер је Морава остављала нанос пред атаром села Багрдана. Село Багрдан полаже право на ту своју утрину која се овде зове „врбак“ и чак су је сељани поделили пре неколико година и уживају је; док и село Копривница полаже право на ту утрину. Општина пак тражи ту утрину за себе. Међутим општину багрданску сачињавају поред ова два села која су сад једно, и село Д. Рачнић. Пита се: ко има права у овоме? И да ли има какве одговорности до часништва ове општ., што општина не ужива ову утрину и каква је та одговорност, као и шта има по овоме да се ради; или да стање остане овакво какво је?

На ова питања одговарамо;

1. По § 265. грађанског закона она земља, коју би вода мало по мало на једну обалу начела, припада господару исте обале.

Према томе, кад је и Морава у низу година пренела постепено земљиште багрданско на војштанску страну, а не у један пут, онда је тај прираштај припао оним суседима са војштанске стране, који су својим имањем додиривали обалу Мораве.

Дакле: ако је сусед била општина са својом утрином, онда је и нанос припао општини, а ако су појединци били са својим њивама, онда је то припало њима по мери ширине њихових земаља уз Мораву.

Пошто је сада Морава на један пут пробрала другим правцем, то она земља, која је сада остала између старог и новог корита речног, неће припасти ни багрданској општини ни старим суседима, са којег је имања поступно роњена, него по § 266. грађ. закона, остаје својина оних, у чијим је рукама до сада била, пошто су они, како се из предњег питања види, непрекидно полагали право на њу.

За све спорове, који се изроде на овом земљишту, надлежна је општина војштанска, пошто је оно и даље остало у атару њеном, без обзира на промену речног корита.

Распре о атару, које се догоде између општине, привремено расправља полицијска власт по чл. 11. закона о општинама, докле се оне коначно не расправе пресудом изборног суда.

Што се тиче старог корита „Моравиштва“, ствар стоји овако:

Пошто оно није пресушило него је пуно воде, и код првог јачег надоласка Мораве опет вода тече њима, оно се има сматрати као отока Мораве, дакле као вода о којој говори чл. 4. закона о водама.

По овом законском наређењу, ова отока је јавно добро, и никако не припада у сопственост онима, који имају земље поред обале, него они имају само права употребе воде на начин изложен у поменутој законској одредби.

Право на риболов у смислу чл. 1 и тачке 2. члана 2. закона о риболову, припада општинама војштанској и багрданској, пошто се старо корито Мораве има сматрати за границу општине.

Суседи имања имају само онолико права, колико им пружа чл. 3. закона о риболову.

Хоће ли општина издавати риболовна места под закуп, или ће оставити риболов са картама, то је ствар њенога нахођења.

Ближа одређења о овоме, наћи ће суд у закону о риболову и правилима за његово извршење од 28. децембра 1898 год. ЗБр. 7454 (Полиц. Зборник стр. 926—931).

2. Кад су села Багрдан и Копривница, још пре свога спајања утврдила, да свако село засебно ужива своју утрину — чл. 9. зак. о општинама, онда Копривница нема права ни на припадак, који је дошао селу Багрдану наносом Мораве у смислу § 265. грађанског закона, јер то није купљено

и приновљено заједничким средствима целога села.

II.

„Суд општине врпске у срезу жичком, пресудом својом од 10. априла ове год. Бр. 601, осудио је једнога грађанина општине дросињачке на 48 дана затвора за дело из т. 1. § 362 кр. закона, и пресуда је постала извршном, јер се осуђени није у опште жалио против осуде.“

Актом својим од 17. априла ове год. Бр. 601, суд општине врпске послао је ову пресуду овоме суду, тражећи да је овој изврши над осуђеним, пошто он у овој општини живи, како по кривичном делу тако и по грађанском.

Како § 362. кр. закона предвиђа казну само од 1—5 дана затвора, и како у целој трећој части кривичног закона, по којој су општински судови надлежни за суђење, нема прописане веће казне од 30 дана, то је очигледно, да је поменуто пресуда општине врпске незаконита, али она је извршна.

Суд је овај сада у недоумци: сме ли ову против закону пресуду извршити над осуђеним и да ли у опште неће одговарати ако је изврши?

Моли се уредништво за што скорије обавештење како суд не би учинио осуђеном неправду а себе навукао на одговорност.“

— На ово питање одговарамо:

По правилу постављеном у § 311. кр. закона, највећа казна затвора која се може досудити за иступну кривицу, не може бити дужа од месец дана.

Она се не може повећати чак ни у случајевима стицаја и поврата — § 323. и 324. поменутог закона.

По § 4. полицијске уредбе, надлежност општинских судова за иступне кривице везана је за наређења § 311. кр. закона.

По § 362. крив. закона за кривице тамо побројане казна не може бити већа од пет дана.

Према свему овоме, кад је суд општине врпске осудио дотичног једном пресудом на 48 дана затвора за дело из § 362. кр. закона, онда је та пресуда незаконита и не сме се извршити без обзира на то, што је постала извршном, пошто је суд општински прешао границе своје надлежности у опште.

Пошто је рок за жалбу првостепеном суду протекао, то ову пресуду треба послати реском начелнику, те да је он задржи од извршења у смислу чл. 33. става трећег закона о уређењу округа и срезова, пошто је протекао и онај рок из чл. 152. зак. о општинама, и да учини предлог за помиловање, те да се овим путем казна са свим уништи или сведе на меру, коју закони дозвољавају.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

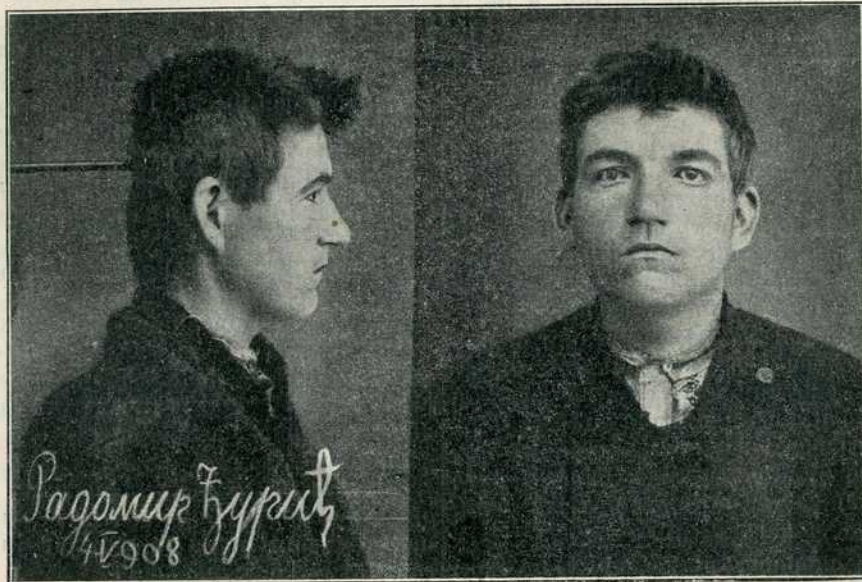
ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Пре неколико дана ухваћено је ово лице, чију фотографију износимо, у општини кумо-

драшкој, срезу врачарском, у протурању лажних дводинараца.

На саслушању је изјавио да се зове **Радомир Ђурић**, родом из села Масијева, среза расинског, и да је по занимању опанчарски шегрт. Упитан од куда му лажан новац изјавио је да га је добио од једног лица из Бе-

мена нестало из Београда, тражи Управа града Београда. Јанићије је стар 35 година, средњег раста, у лицу смеђ, жућкастих очију и разрок. Позивају се све полицијске и општинске власти да Јанићија живо потраже и о резултату извеште поменућу Управу с позивом на акт Бр. 19251.

ограда, што се истрагом није могао утврдити. Примећено је, да намерно и с планом крије порекло ових лажних дводинараца, надајући се да ће тиме снасти кривичне одговорности остале саучеснике. Код њега при претресу није нађено ништа, што би ишло у прилог утврђења његове праве идентичности, а и сам крије ближе податке, а нарочито односно ранијих осуда.

Како је Радомир врло сумњива личност, то на молбу начелника среза врачарског износимо његову фотографију и позивамо све полицијске и општинске власти, а и приватне молимо, ако би што више знали о њему, да о томе извеште начелника среза врачарског с позивом на акт Бр. 6257. или ово уредништво.

О Б Ј А В А

Благоје Рајковић, земљоделец из села Војковаца, среза качерског, стар 45 година, високог раста, добро развијен, у лицу плав, плавих очију, косе смеђе, плавих ретких бркова, брија се, од одела има гуњ и панталоне од шајака, на глави шубару, на ногама опанке, наоружан са пушком «Пибодијевог» система и револвером, — пре неколико дана одметнуо се испод власти у намери да чини казнима дела. Зато начелство округа рудничког, на основу чл. 8. и 9. закона о јавној безбедности и § 253. кривичног закона позива Благоја да се у року од двадесет дана, од када ова објава изиђе у «Српским новинама», пријави најближој полицијској или судској власти с позивом на Бр. 3081.

Ако се у остављеном року не пријави ма којој судској или полицијској власти, начелство ће га огласити са хајдука.

Денеша начелства округа рудничког !р. 3041.

Т Р А Ж И С Е

Јанићија Николића, надничара, родом из Старе Србије, кога је пре извесног вре-

тражења и распитивања, полиција није могла утврдити његову идентичност. Стар је 14—16 година, смеђ, прилично развијен, носав, од одела имао је на себи: прслук од зеленог штофа, панталоне од намучне материје, шарену ципану кошуљу, плаву ципану кецељу са црним

пантљикама, на глави црн шешир, а на ногама банаћанске опанке.

Изнесећи његову фотографију позивамо све полицијске и општинске власти, а и приватне молимо, ако би знали ко је ово лице, да о томе извеште кварт теразијски.

П О Т Е Р Е

Станко Ђокић, из Лалиновца, који је 9. априла 1906. године извршио убиство над Тасом Мосићем, налази се у бегству. Станко је стар 50 година, средњег стаза, смеђе косе, плавих очију и бркова, округлог лица, а у сукненом сељачком оделу. Нека га све полицијске и општинске власти најживље потраже у својим домањима и нађеног под јаком стражом спроведу лесковачком првостепеном суду с позивом на акт Бр. 11487.

Владимир Јаковљевић, осуђеник београдског казненог завода, побегао је 3. овог месеца као слободњак из заводске радионице у Топчидеру. Владимир је родом из Смедерева, стар 15 година, средњег раста, косе и очију црних, малих црних бркова, округлих образа. Позивају се све полицијске и општинске власти да Владимира живо потраже и пронађеног стражарно спроведу управи београдског казненог завода с позивом на акт Бр. 2224.

Непознати лопови, ноћу између 3. и 4. ов. месеца ушли су кроз отворен прозор у собу Михаила Аврамовића, механиције из Ужица, и из његовог одела узели буџелар у коме су се налазиле: 8 српских новчаница од 100 динара у сребру и једна банкнота од 10 динара, затим су је узели кључеве од касе, отворили касу и однели 24 новчанице од 100 динара, у сребру, 197 комада новчаница од 10 динара, један златан француски новац од 100 динара, 1 полунаполеон, три цесарска дуката, од којих је један бушен, једну српску новчаницу од 20 динара у злату, и један велики платнени новчаник. Позивају се све полицијске општинске власти да лопова живо потраже и пронађеног стражарно спроведу начелству округа ужичког с позивом на денешу Бр. 4050.

К Р А Ђ А С Т О К Е

Ноћу између 1. и 2. овог месеца непознати крадљивци украли су из тора једну кобилу Лазару Лазичу, земљоделцу из Стубице, среза параћинског. Кобида је висока 1-39 см, доратаста, цветаста, брњаста, у задње ноге цуаста. Денеша начелника среза параћинског Бр. 8143.

Н А З Н А Њ Е

Из «Полицијског Гласника» општампана је у засебну књигу, која се може добити у овом уредништву по цену од 1. динар, расправа «*Општина*» од г. Димитрија Калајчића, начелника окружног у пензији и нашег сталног сарадника. На ову књигу скрећемо нарочиту пажњу нашим полицијским и општинским органима, као и свима онима који се интересују овим питањем.